

Viimane koolipäev Wiedemanni tänava koolimajas

On reede hommik. Tulin just esimesest tunnist ja liikusin kohe 4.c klassi juurde, sest pidin nende klassis reportaaži kirjutama. Terve vahetunni istun nende lähedal. Poisid ja tüdrukud istusid eraldi, kõik telefonides. Poisid hakkasid üks hetk lihtsalt tuletõrjeauto hääli tegema, vähemalt ise nimetasid seda nii. Helises koolikell. Tutvustasin end asendusõpetajale (õpetaja, kes muidu 4.c klassile tundi annab, oli üheksandikega viimast koolipäeva veetmas) ja rääkisin,

et seitsmendad klassid teevad Türi Põhikooli Wiedemanni tänava koolimaja viimase päeva kohta reportaaži ja mina valisin selle klassi. Tema oli selle peale üllatunud või isegi segaduses ja ütles, et täna kindlasti ma tema tundi tulla ei saa. Mis siis edasi? Istun ukse taga? Kartsin juba, et ei saagi reportaaži teha. Õnneks tuli vastu eesti keele õpetaja ja sain uue idee. Otsustasin kõndida mööda koolimaja ringi ja kirjutada kõige kohta, mida näen ja kuulen. Maja on palju lärmakam kui tavaliselt. Täna on ju tuttipäev! Üks õpetaja on jätnud klassi ukse lahti ja kuulen, et andis õpilastele käskluse teha grupid ning mainis, et terve tänase tunni mängivad nad lauamänge. Teisest klassist on kosta õpilaste naermist ning kuidas õpetaja neid keelab. Liigun edasi ja istun garderoobide juurde pingile. Õuest on kuulda laulmist ja

läbi klaasuste näha tantsimist, laulu nimi on „Kalli kalli laul“. Ustest tulevad sisse esimesed üheksandikud. Enamusel tüdrukutest on seljas roosad seelikud ja peas lipsudega patsid. Osadel on kaisukarud ning osad on ise kaisukaruks riietunud. Kõigil on veepüssid ja veel kannavad nad päikseprille, põlvikuid, naljakaid mütse, neile väga väikseid seljakotte ja käes on neil kas pasunad, vileid või pulgakommid. Naljakas on neid vaadata. Nad karjuvad, laulavad ning

pritsivad kõiki oma veepüssidega. Mina sain ka läbimärjaks. Kõik riided, juuksed, koolikott ja ka vihik, kuhu kirjutatan, on läbi vettinud. Isegi lagi ja kõik seinad on läbimärjad ning õpetaja Märt Hallasoo ajalooklass lausa uputab nagu pildilt näha.

Pool teksti, mida kirjutasin, on kadunud, sest pastakas läks laiali. Päris külm on, aga vähemalt on lõbus.

Praegu on kuulda, kuidas üks tuttidest vaidleb õpetajaga ning ei taha enda veepüssi ära anda. Tema kõrval teeb sama üks poiss direktoriga ning jookseb ta eest ära. Kõik õpilased, kes üheksandikest mööda kõndisid, said märjaks, aga ikka olid kõigil rõõmsad näod peas. Ainult õpetajad polnud väga õnnelikud. Kõndisin veel ühe korra terve maja läbi, et näha, mis igal pool toimub. Kõik korrused olid korralikult märjad ja lärmi ning naerukilkeid täis. Kõik õpilased ning ka osad õpetajad olid läbimärjad. Tutid väsisid vist lollitamisest. Helises ka kell nii et nooremad õpilased tulid samuti vahetundi. Osadelt, kes mu kõrvale istusid, sain küsida ka oma küsimuse enne uue tunni algust.

“Paljud õpilased räägivad, et neil on kurb maja lammutamise pärast, sest siin on neil palju häid mälestusi. Kas ka sina tunned samamoodi ja oskad sa rääkida mõnest heast mälestusest selles koolis?”

Kerdo 9.c: „Ma ei teagi, mul on tegelikult sellest koolimajast üsna ükskõik. Tahaksin pigem sinna TÜGi majja tagasi minna. Minu klass ju alustas oma kooliteed seal. Häid mälestusi on kindlasti mul küll, aga praegu mul need meelde ei tule.“

Emma 7.a: „Mul on kahju, et maja ära lammutatakse, aga see lohutab, et saame uue ja ilusa maja.“

Raymond 9.c: „Head mälestused puuduvad, aga kool muidu oli lahe!“

Anet 7.a: „Tunnen küll samuti. See maja on mulle väga heaks sõbraks saanud, aga see on juba vana ja minu arvates kole ning laguneb igalt poolt. Parimad mälestused on kindlasti need kontrolltööd ja üldse kõik piinlikud esinemised ja muud sellised. Ma otseselt igatsema ei jää, aga imelik on mõelda, et maja ei ole varsti enam.“

Siis küsis üks õpilane, kuidas vastaksin mina sellele küsimusele. Ma ei olnudki selle peale mõelnud ja natuke hakkas piinlik ka, et mul oma küsimusele kohe vastust ei tulnud. Lõpuks ütlesin, et mul kahju ei ole, sest minu mälestused on rohkem seotud kaasõpilastega kui koolimajaga ja nemad jäävad ju ikka samaks. Enda kõige paremaks mälestuseks pean ma seda, kui alles läksin sinna majja ja mitu nädalat enne kooli minemist rääkisin kõigile, kuidas ma nii väga kardan ja äkki eksin seal suures koolimajas ära. Kui ma esimesel septembril kooli läksin, pabistasin ikka veel. Nii palju suuri lapsi oli, kes tundusid väga hirmsad. Veel hirmsamaks tegi esimese päeva see, kui minule ja mu klassiõele tuli vastu kamp vanemaid õpilasi, kes kutsusid meid tattideks ning rääkisid midagi selle kohta, kui nõme on, et meid nüüd nii palju on.

Enam ei tundu mulle meie koolimaja ei suur ega ka vanemad õpilased hirmsad. Praegu mõtlen pigem sellele, mida ja kui palju ma tegelikult olen Wiedemanni tänava koolimajas õppinud ning kui mitu päeva (1.09.2015 - 12.04.2019) selles majas veetnud.